

Arrest

nr. 246 602 van 21 december 2020
in de zaken RvV X, X en X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota's met opmerkingen.

Gelet op de beschikkingen van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT en advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoekers in het verleden reeds een verzoek om internationale bescherming indienden in Slovenië.

1.3. Verweerder verzocht de Sloveense autoriteiten op 30 december 2019 om verzoekers, op grond van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. De Sloveense autoriteiten willigden de terugnameverzoeken in bij brief van 8 januari 2020.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 februari 2020 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 10 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : [S.B.]
voornaam : [H.]
[...]
nationaliteit : Iran*

Alias: [S.B.H.]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.B.H.] ([...]. Alias: [S.B.H.] [...]), verder de betrokkene, die van Iraanse herkomst stelt te zijn, bood zich op 12/11/2019 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 14/11/2019 een formeel verzoek om internationale bescherming in. Daarbij legde hij geen documenten voor. Betrokkene is vergezeld van zijn meerderjarige dochter [S.B.A.] [...]). Zij diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in in België.

Dactyloscopisch onderzoek op 12/11/2019 leidde tot een positief resultaat in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens

artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Dit resultaat toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië op 06/09/2019.

De betrokkene werd op 23/12/2019 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Hij verklaarde dat hij, naast de dochter die hem vergezeld, geen familieleden in België of Europa heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België op basis van artikelen 6, 8-10 of 16 van Verordening 603/2013 dan ook niet aan de orde. Volgens zijn verklaringen vroeg hij op 06/09/2019 internationale bescherming in Slovenië. De reden waarom hij internationale bescherming indiende was omwille van de slechte omstandigheden op de reis naar Europa. Hij liep een infectie op en had medische zorgen nodig, aldus zijn verklaring. Hij verklaarde twee maanden te hebben verbleven in de buurt van Ljubljana. Hij verklaarde geopereerd te zijn geweest in Slovenië. Betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een goede reputatie heeft in verband met opvang van vluchtelingen. Hij uitte verzet tegen een overdacht aan Slovenië omwille van de slechte omstandigheden in de opvang. Er is geen hygiëne en hij kreeg geen zorg na zijn operatie, aldus zijn verklaring.

Betreft de reisroute verklaarde betrokkene Iran met het vliegtuig te hebben verlaten op 28/01/2018 omwille van zijn bekering. Hij kwam diezelfde dag aan in Belgrado (Servië). Na een verblijf van ongeveer vijftien maanden reisde hij te voet naar Bosnië en Herzegovina. Hier verbleef hij tien dagen in een opvangcentrum. Hij reisde vervolgens te voet naar Slovenië. Hij kwam hier aan na een reis, te voet, van twaalf dagen door Kroatië. Betrokkene verklaarde dat zijn paspoort door Kroatië in beslag werd genomen. Hij kwam aan in Slovenië in september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in omwille van bovenvermelde reden. In november 2019 verliet hij Slovenië. Hij reisde via Italië en Frankrijk naar België met de trein. Hij verklaarde in België te zijn aangekomen op 11/11/2019.

De Sloveense instanties werden op 30/12/2019 verzocht de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene op te nemen. Op 08/01/2020 stemden ze hier conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 mee in. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Ljubljana (Jožeta Pučnika).

Met betrekking tot de meerderjarige dochter van de betrokkene, die eveneens internationale bescherming verzocht in België, wensen we op te merken dat er voor haar op 30/12/2019 tevens ook een overnameverzoek gericht werd aan de Sloveense autoriteiten. De Sloveense instanties stemden in met ons verzoek op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 op 08/01/2020. We merken dan ook op dat er voor haar eveneens een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slovenië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen. Hieronder vallen de rechten die voort vloeien uit de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna EVRM). In dat opzicht kan wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen gronden zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We erkennen dat zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) als het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is. Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest): “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Volgens het HvJ-EU volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Bovendien is het vermoeden enkel weerlegbaar in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure met betrekking tot asiel en internationale bescherming of de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarnaast dient deze kunde op feiten te berusten die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden een schending zijn van artikel 3 EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed/Oostenrijk).

Slovenië stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek voor internationale bescherming nog in behandeling is: “een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Het akkoord van Slovenië met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 betekent dus dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast betekent dit ook dat de betrokkene na overdracht aan de Sloveense instanties toegang zal krijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Slovenië en dat de Sloveense instanties het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming inhoudelijk onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en grondig onderzoek van zijn verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Slovenië, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Slovenië, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder kent Slovenië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Slovenië

ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

We wijzen er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat de opvangomstandigheden slecht waren door het gebrek aan hygiëne. Hij verklaarde geen zorg te hebben gekregen na zijn operatie. Toch besluiten wij dat deze verklaring niet leidt tot het besluit dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Om tot dit besluit te komen werd het rapport van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database geraadpleegd (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019. Geschreven door Urša Regvar. Terug te vinden via link www.asylumineurope.org/reports/country/slovenia. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden zij na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 30). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 30).

Wat betreft de materiële opvangvoorwaarden hebben verzoekers om internationale bescherming in Slovenië toegang tot verblijf in een opvangcentrum, eten, kleding, toiletartikelen, noodzakelijke medische zorg, toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt, humanitaire hulp en een financiële toelage (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 48). Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA rapport meldt dat er begin 2018, omwille van het grote aantal verzoekers, niet voldoende plaats was het in het hoofdopvangcentrum voor de personen die hun aanvraag om internationale bescherming deden. Het indienen van een vraag tot internationale bescherming kon tot zeven dagen duren (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 52). We wensen hierbij te benadrukken dat dit tekort aan plaatsen enkel plaatshad tijdens de eerste fase van de procedure (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 50).

In dit verband geeft de betrokkene aan dat de hygiëne in het opvangcentrum slecht was. We wensen hieromtrent te verwezen naar het AIDA rapport. In het algemeen zijn de condities in de Sloveense centra goed. In de eerste helft van 2018 konden er echter problemen worden vastgesteld op vlak van hygiëne in de open centra omwille van een grote instroom van verzoekers (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 48). Hoewel er een tijdelijk opvangtekort kon worden vastgesteld begin 2018, zijn we toch van oordeel dat deze tijdelijke tekortkomingen op vlak van hygiëne niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Sloveense instanties geheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat betreft de gezondheid van de betrokkene verklaarde hij tijdens zijn reis infecties te hebben opgelopen en hiervoor medische verzorging nodig had en kreeg in Slovenië. Hij bemerkte op dat hij geen zorg kreeg na zijn operatie. Het AIDA rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Slovenië bij wet wordt gewaarborgd (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 55). Hoewel er aangenomen kan worden dat bepaalde factoren een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Verder wordt in het AIDA rapport over Slovenië duidelijk melding gemaakt van het feit dat verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen in Slovenië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als dringende tandverzorging (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 55). Tot heden bracht betrokkene geen medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een

overdracht aan land zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijk aandoening en dat er een reëel en bewezen risico is op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van overdracht naar Slovenië. Er kan daarom niet worden besloten dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Slovenië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid als verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We beamen op dat de bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Slovenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Sloveense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Slovenië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Slovenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

De Sloveense autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04/11/2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd (EHRM, 4 april 2014, nr. 29217/12, Tarakhel/Zwitserland). Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Ter conclusie en gelet op al deze aangehaalde elementen wordt besloten dat er geen grond om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Sloveense autoriteiten.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 10 februari 2020 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [S.B.]
voornaam : [A.]
[...]
nationaliteit : Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [S.B.A.] [...], verder de betrokkene, die van Iraanse herkomst stelt te zijn, bood zich op 12/11/2019 aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Zij diende op 14/11/2019 een formeel verzoek om internationale bescherming in. Daarbij legde zij geen documenten voor. Betrokkene is vergezeld van haar vader [S.B.H.] ([...]) Alias: [S.B.H.] ([...]). Hij diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in in België.

Dactyloscopisch onderzoek op 12/11/2019 leidde tot een positief resultaat in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Dit resultaat toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië op 06/09/2019.

De betrokkene werd op 23/12/2019 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Zij verklaarde dat zij, naast haar vader, geen familieleden in België of Europa heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België op basis van artikelen 6, 8-10 of 16 van Verordening 603/2013 dan ook niet aan de orde. Volgens haar verklaringen vroeg zij op 06/09/2019 internationale bescherming in Slovenië. De reden waarom zij internationale bescherming indiende was omdat haar vader er internationale bescherming wilde indienen omwille van medische problemen. Betrokkene stelde dat zij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België in het begin de keuze was van haar vader. Zij uitte verzet tegen een overdacht aan Slovenië omwille van de slechte omstandigheden in de opvang. Er is geen hygiëne en een gebrek aan medische hulp en zorg. Ze voegde toe dat ze agressief waren ten opzichte van vluchtelingen. Ze stelde dat de toekomst die ze wil opbouwen, verder studeren en gaan werken, onmogelijk is in Slovenië.

Betreft de reisroute verklaarde betrokkene Iran met het vliegtuig te hebben verlaten op 28/01/2018 omwille van problemen met het regime omwille van haar bekering. Zij kwam diezelfde dag aan in Belgrado (Servië). Na een verblijf van ongeveer vijftien maanden reisde zij te voet naar Bosnië en Herzegovina. Hier verbleef zij tien dagen in een opvangcentrum. Zij reisde vervolgens te voet naar Slovenië. Zij kwam hier aan na een reis, te voet, van twaalf dagen door Kroatië. Betrokkene verklaarde dat haar paspoort door Kroatië in beslag werd genomen. Zij kwam aan in Slovenië in september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in omwille van bovenvermelde reden. In november 2019 verliet zij Slovenië. Zij reisde via Italië en Frankrijk naar België met de trein. Zij verklaarde in België te zijn aangekomen op 11/11/2019.

De Sloveense instanties werden op 30/12/2019 verzocht de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene op te nemen. Op 08/01/2020 stemden ze hier conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 mee in. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Ljubljana (Jožeta Pučnika).

Met betrekking tot de vader van de betrokkene, die eveneens internationale bescherming verzocht in België, wensen we op te merken dat er voor hem op 30/12/2019 tevens ook een overnameverzoek gericht werd aan de Sloveense autoriteiten. De Sloveense instanties stemden in met ons verzoek op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 op 08/01/2020. We merken dan ook op dat er voor hem eveneens een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slovenië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen. Hieronder vallen de rechten die voort vloeien uit de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna EVRM). In dat opzicht kan wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen gronden zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We erkennen dat zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) als het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is. Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest): “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Volgens het HvJ-EU volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Bovendien is het vermoeden enkel weerlegbaar in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure met betrekking tot asiel en internationale bescherming of de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarnaast dient deze kunde op feiten te berusten die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden een schending zijn van artikel 3 EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed/Oostenrijk).

Slovenië stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek voor internationale bescherming nog in behandeling is: “een verzoeker wiens verzoek in behandeling is

en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Het akkoord van Slovenië met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 betekent dus dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast betekent dit ook dat de betrokkene na overdracht aan de Sloveense instanties toegang zal krijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Slovenië en dat de Sloveense instanties het onderzoek van haar verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming inhoudelijk onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en grondig onderzoek van haar verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Slovenië, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Slovenië, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder kent Slovenië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

We wijzen er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat de opvangomstandigheden slecht waren door het gebrek aan hygiëne. Zij verklaarde dat er een gebrek aan medische hulp en zorg was. Toch besluiten wij dat deze verklaring niet leidt tot het besluit dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Om tot dit besluit te komen werd het rapport van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database geraadpleegd (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019. Geschreven door Urša Regvar. Terug te vinden via link www.asylumineurope.org/reports/country/slovenia. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden zij na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 30). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 30).

Wat betreft de materiële opvangvoorwaarden hebben verzoekers om internationale bescherming in Slovenië toegang tot verblijf in een opvangcentrum, eten, kleding, toiletartikelen, noodzakelijke medische zorg, toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt, humanitaire hulp en een financiële toelage (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 48). Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA rapport meldt dat er begin 2018, omwille van het grote aantal verzoekers, niet voldoende plaats was het in het hooftopvangcentrum voor de personen die hun aanvraag om

internationale bescherming deden. Het indienen van een vraag tot internationale bescherming kon tot zeven dagen duren (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 52). We wensen hierbij te benadrukken dat dit tekort aan plaatsen enkel plaats had tijdens de eerste fase van de procedure (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 50).

In dit verband geeft de betrokkene aan dat de hygiëne in het opvangcentrum slecht was. We wensen hieromtrent te verwezen naar het AIDA rapport. In het algemeen zijn de condities in de Sloveense centra goed. In de eerste helft van 2018 konden er echter problemen worden vastgesteld op vlak van hygiëne in de open centra omwille van een grote instroom van verzoekers (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 48). Hoewel er een tijdelijk opvangtekort kon worden vastgesteld begin 2018, zijn we toch van oordeel dat deze tijdige tekortkomingen op vlak van hygiëne niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Sloveense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat betreft de gezondheid van de betrokkene verklaarde zij in goede gezondheid te zijn. Ze bemerkte echter dat de medische zorg en hulp tekortschoot. Het AIDA rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Slovenië bij wet wordt gewaarborgd (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 55). Hoewel er aangenomen kan worden dat bepaalde factoren een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Verder wordt in het AIDA rapport over Slovenië duidelijk melding gemaakt van het feit dat verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen in Slovenië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als dringende tandverzorging (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 55). Tot heden bracht betrokkene geen medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan land zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijk aandoening en dat er een reëel en bewezen risico is op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van overdracht naar Slovenië. Er kan daarom niet worden besloten dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Slovenië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid als verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We beamen op dat de bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Slovenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Sloveense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Slovenië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Slovenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in

een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Aangaande betrokkene haar verklaring respectloos te zijn bejegend en agressief te worden behandeld wensen we aan te halen dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Sloveense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Slovenië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Sloveense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Slovenië, net als in België en andere lidstaten, zouden worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. Ook wensen we hieromtrent aan te halen dat de betrokkene op zijn minst concrete elementen dient aan te voeren die aannemelijk maken dat een overdracht aan Slovenië een risico inzake haar persoonlijke veiligheid inhoudt. De betrokkene bracht geen elementen aan die toelaten de gegrondheid van haar vrees te beoordelen. Verder wensen we te benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Sloveense instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Sloveense instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Betreft de verklaring dat betrokkene de toekomst die ze wil opbouwen, verder studeren en gaan werken, merken we op dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers van internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen. Daarnaast stelt het AIDA rapport dat personen die erkend zijn in Slovenië dezelfde rechten hebben betreffende kleuteronderwijs, basisonderwijs, secundair onderwijs, hoger onderwijs en volwassenonderwijs als staatsburgers van Slovenië (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 74). Hoewel hoger onderwijs en volwassenonderwijs in Slovenië inschrijvingsgeld vraagt, wordt ook gesteld dat universiteiten in Slovenië bijna volledig gratis zijn (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 74). Ook krijgen zij tot driehonderd uur gratis les om Sloveens te leren. Dit kan verlengd worden tot vierhonderd uur. Zo wordt de integratie en toegang tot de arbeidsmarkt vergemakkelijkt (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 75). Tijdens de procedure om internationale bescherming in Slovenië is er basisonderwijs voor volwassenen voorzien. Verzoekers kunnen op deze manier twee reguliere schooljaren in één jaar volbrengen (AIDA Country Report Slovenia: 2018 update, maart 2019, p. 54). Wij concluderen bijgevolg dat in Slovenië er mogelijkheden zijn om verder te studeren en dat bij overdracht aan Slovenië betrokkene niet per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

De Sloveense autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04/11/2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd (EHRM, 4 april 2014, nr. 29217/12, Tarakhel/Zwitserland). Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië een reëel risico inhoudt

op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Ter conclusie en gelet op al deze aangehaalde elementen wordt besloten dat er geen grond om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Sloveense autoriteiten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers op 24 februari 2020 elk afzonderlijk een verzoekschrift hebben ingediend dat erop is gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te verkrijgen van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die hen op 10 februari 2020 werden ter kennis gebracht. Daarnaast hebben verzoekers op 9 maart 2020 samen nogmaals een verzoekschrift ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van voormelde beslissingen. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 243 778, 243 781 en 245 872 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat zij wensen dat hun beroep wordt beoordeeld op basis van de verzoekschriften in de zaken met rolnummers 243 778 en 243 781.

Overeenkomstig voormelde bepaling worden de verzoekende partijen derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 245 872.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad stelt vast dat de Sloveense autoriteiten zich op 8 januari 2020 akkoord verklaarden om verzoekers, op basis van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 terug te nemen en dat artikel 29.1 van deze verordening luidt als volgt:

*“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.
[...].”*

Artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 bepaalt verder het volgende:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten en mogen verzoekers voor de duur van het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming in België verblijven (HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punten 30-34; 39 en 43). Verzoekers lijken bijgevolg geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat de overdrachtstermijn werd verlengd. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen inderdaad aan dat in casu een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 februari 2020, zowel wat betreft verzoeker als wat betreft verzoekster, een beslissing nam om de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te verlengen tot achttien maanden.

Er blijkt evenwel geenszins dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn te nemen. De Raad stelt ook vast dat de delegatie van deze bevoegdheid niet is geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat zelfs niet blijkt dat enig personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te nemen.

Verweerders raadsman stelt ter terechtzitting niet te kunnen aantonen dat de beslissingen van 24 februari 2020 werden genomen door een hiertoe bevoegde ambtenaar.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de beslissingen van 24 februari 2020, nu zij niet werden genomen door een hiertoe bevoegd persoon, door een dusdanige grove en manifeste onregelmatigheid zijn aangetast dat deze als onbestaande moeten worden beschouwd (cf. I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, 18 en 358).

Er kan derhalve slechts worden herhaald dat, nu de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken, de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om

internationale bescherming en dat verzoekers tijdens de behandeling van dit verzoek in België kunnen verblijven. Verzoekers lijken bijgevolg geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen. De partijen tonen niet aan dat deze vaststelling incorrect is en maken niet aannemelijk dat verzoekers nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen. Deze vaststelling volstaat om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in de zaken met rolnummers 243 778 en 243 781 is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, worden derhalve samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding in de zaak met rolnummer X wordt vastgesteld.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring in de zaken met rolnummers X en X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK